

ind paa, glippede det Hele ved Udløbet af Tidsfristen for Lovens Krafttræden. Baade før og siden har der været fort en ikke ringe, undertiden endog en forbitret Kamp mellem disse forskjellige Baneprojekter. Følgen deraf var temmelig let forudsæelig og syntes i alt Fald naturnødvendig at maatte blive den, at ingen af de forskjellige Dele i Amtet fik en Linie, fordi Struer-Thisted-Linien og Skive-Thisted-Linien stadig kæmpede mod hinanden. Da greb Landstinget i fuldstændig rigtig Erkjendelse heraf ifjor Initiativet til at sætte begge Linier ind paa eet og samme Lovforslag, erkjendende, at det var den eneste Maade, hvorpaa Thisted Amt i Virkeligheden kunde faae sit Krav fyldestgjort, idet Thisted Amt, som det ogsaa er indbrømt af min ærede Nabo (C. A. Hansen), paa ingen Maade kan se sine Krav og sin Erang tilfredsstillede ved den ene Bane, der nu er opført her paa Lovforslaget. Hvor tilfreds jeg nemlig end med ham er for denne Banes Tilstedekomst, er jeg ganske enig heri. Som af min ærede Kollega tilhøre (C. A. Hansen) allerede omtalt, foreligger der idag en Adresse fra den Del af Thisted Amt, der har seet sine Forhaabninger om en Bane briste, og jeg tillader mig blot at henlede ærede Medlemmers velvillige Opmærksomhed paa denne Adresse og paa de deri indeholdte og — jeg tror virkelig — med stor Moderation udtalte Sandheder. Hvor haardt jeg end nu finder det at være, at Skive-Glyngøre-Banen er udfukt, skal jeg dog i alt Fald ikke nu behøve at ville stille noget Ændringsforslag om denne Banes Genoptagelse. Uagtet der i min tidligere Stilling til denne Bane, og i hvad jeg endnu kunde fremføre til Fordel for den, som ogsaa efter denne Adresse fra mine Vælgere, foreligger den mest indtrængende Opfordring for mig til at optage Skive-Glyngøre-Banen, vil jeg dog ikke for Tiden behøve noget Forslag hertil, fremfor Alt af Hensyn til Thy-Banen, paa hvis Tilstedekomst jeg sætter saa stor Pris, at jeg paa ingen Maade vil være med til Noget, der kunde udsætte denne Bane for Fare, men ogsaa af et Par andre Grunde, af hvilke det ærede Medlem for 10de Kreds (Sessen) allerede har nævnt den ene, nemlig at der i Salling har rejst sig en temmelig stærk Bevægelse for en Linieförändring, for en anden Linie end den, der er foreslaaet af den høitærede Regjering, og det i alt Fald er min Overbevisning, at Intet let kan være uheldigere med Hensyn til at fremme en Bane end det, at der i det afgjørende Dieblit opstaar en Strid om, hvor den egentlig bør ligge. Det er saa naturligt, at de mere Uinteresserede da raisonnere som saa: ja, er der saa stor Uenighed mellem selve de Paagjældende om den Bane, saa er det bedre, at man giver Tid til, at Anskuelserne kunne klare sig. Det var den ene Omstændighed. Den anden er den, at det forekommer mig, at der i det Hele fra en vis Side har været en stor Tilbøjelighed til at skyde de Byrder

fra sig, som følge med en saadan Bane, og over paa Andre. Der foreligger i alt Fald et bestemt officielt Udtryk for denne Tilbøjelighed i et Ændringsforslag, som forelaa i det andet Thing, og hvorefter der skulde indføres en Bestemmelse i Lovforslaget om, at Thisted Amt skulde svare $\frac{2}{3}$ af Tilskudet til denne Bane, uagtet Banen ikke engang berører Thisted Amt, men fuldstændig ligger i det til Viborg Amt hørende Sallingland, og jeg kan ikke tro Andet — og derpaa tyder jo ogsaa den stærke Liniestrid, der netop er vaft i Salling —, end at Salling maa have ligesaa stor Interesse af Baneanlægget som Thisted Amt. Begge disse Omstændigheder have sandelig ikke været skikede til i Thingene at fremme Interessen for Skive-Glyngørebanen, og jeg maa tilføje, at de ogsaa paa mig, der dog er en saa varm Ven af denne Bane, øve en vis Indflydelse. Der er flere andre Ting, som jeg kunde have stor Lyst til at berøre, saafom at gaa lidt nærmere ind paa Røbet af Silkeborg-Herningbanen og at tale om den temmelig exorbitante Anlægskapital, hvormed Struer-Øddefundsbanen er opført, ligesom ogsaa paa samtlige Tilfudsnedsettelse; men jeg frugter for, at jeg allerede har sat Thingets Taalmobighed paa en saa dyrt Prøve, at det vil være ubestemt af mig at dvæle ved disse Ting nu. Derimod er der en Sag endnu, som jeg ikke kan forbigaa, uagtet den allerede er dragen temmelig udførlig frem, saavel fra den ærede Indenrigsministers Side som af den ærede første Landstingsmand for 10de Kreds (Sessen); det er nemlig Slutningsbestemmelsen i § 5. Jeg er fuldstændig enig med den ærede Landstingsmand for 10de Kreds i, at denne Bestemmelse i og for sig i principiel Henseende maa siges at være betænkelig. Jeg skal imidlertid ikke dvæle ved denne Side af Sagen, men overlade den til de Retsskyndige. Derimod vil jeg tillade mig at holde mig til en faktisk Side af Sagen, som endnu ikke er berørt. Efter Alt, hvad der er foregaaet i det andet Thing, i alt Fald efter Forhandlingerne at dømmes, er Bestemmelsen kommen ind for at værne om Brugerne, idet der er blevet gjort gjældende, at Jernbaneanlægget særlig vil forhøje Eiendommernes Værdi og altsaa derigjennem egentlig komme Eierne til gode, og at det vilde være ubilligt og uretfærdigt, at man lod Brugeren betale Udgiften til det, der i saa høi Grad forøgede Eiendommens Værdi. Dette velvillige Hensyn mod Brugeren turde imidlertid i nærværende Tilfælde aldeles forsvinde sin Hensigt. For det første er det jo ganske vist, at hele Bestemmelsen ikke faar noget meget stort Omraade at virke paa, idet der, som der allerede er gjort opmærksom paa, ved de tre af de fire Baner ikke vil være Kontrakter mellem Fæster og Eier, og altsaa vil der Fæsteforholdet ligge aldeles udenfor, men derimod er der vel Forpagtningskontrakter, og Forpagterne ere jo efter Lovforslaget ligesaa